

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **S. T.**, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem v Moravské Ostravě, Masná 8, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 7. 2005, č. j. 24 Az 516/2004 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna Mgr. Farida Alizeye, advokáta se sídlem v Moravské Ostravě, Masná 8, **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 9. 8. 2004, č. j. OAM-2527/VL-07-03-2004, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel nejprve zrekapituloval dosavadní průběh věci, když uvedl, že je přesvědčen, že jsou u něho dány podmínky pro udělení azylu. Namítl, že správní orgán a krajský soud vycházely při svém rozhodování z informací, které byly zastaralé a neodpovídaly skutečnosti. Současná politická situace v zemi jeho původu je totiž mnohem horší. Skutečnost, že stěžovatel měl v zemi původu potíže s milicí a že si stěžoval na její postup, ho postavila do situace, že mu hrozí nebezpečí ohrožující nejvlastnější existenci lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené. Stěžovatel je přesvědčen, že právo na azyl se nevztahuje jen na významné osoby veřejně politicky angažované, nýbrž i na něj. Rovněž se domnívá, že jsou v jeho případě dány překážky vycestování. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že krajský soud se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou součástí správního spisu, a rovněž i s těmi, které vyšly najevo v řízení před soudem. Správní orgán též nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, nebral v úvahu ust. § 32 odst. 2 a § 3 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí správního orgánu rovněž postrádá základní náležitosti rozhodnutí, neboť není patrno, jaké skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů, když údaje obsažené ve správním spise správní orgán nebral fakticky do úvahy při vlastním rozhodování ve věci. Správní orgán se omezil pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování, nevypořádal se s definicí pojmu „nedůvodně“ a „pronásledování“. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu, vrácení věci zpět k dalšímu řízení a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí krajského soudu, jsou v souladu s právními předpisy. Uvedl, že nesdílí stěžovatelovo přesvědčení o nesprávném posouzení právní otázky soudem. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti společně s návrhem na odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvody kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor,

ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu ani v rozhodnutí správního orgánu neshledal. Rozhodnutí obou orgánů plně vycházejí ze spisového materiálu a byla vydána v souladu s právním řádem.

Předně je třeba zdůraznit, že s ohledem na ust. § 109 odst. 4 a § 104 odst. 4 s. ř. s. je v řízení ve správním soudnictví pro věc určující obsah žaloby, neboť ten zásadním způsobem vymezuje meze přezkumu i v rámci řízení o kasační stížnosti. Jestliže se tedy stěžovatel ve své žalobě omezil na konstatování nesouhlasu s rozhodnutím správního orgánu, na citaci ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která byla dle jeho názoru porušena, a na objasnění důvodu úniku ze země původu, aniž by tyto skutečnosti jakkoliv konkretizoval, a uvedl, v čem spatřuje pochybení správního orgánu, Nejvyšší správní soud je nucen hledět na jeho kasační stížnost podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s.; proto konstatuje, že se nemohl zabývat stěžovatelovou námitkou o zastaralosti informací, které jsou obsahem správního spisu, o existenci nebezpečí ohrožujícího jeho existenci, o jeho právu na azyl a o faktickém nebrání v úvahu skutečností, která byly součástí správního spisu, a to pro jejich novost. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že i přes žalobu napsanou velmi obecným způsobem krajský soud řádně přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu, což je jasně seznatelné ze soudního spisu. Jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno, obsahuje odkazy na zákonná ustanovení a jsou z něj jasně patrné úvahy, kterými byl krajský soud v průběhu řízení veden, a na základě jakých relevantních skutečností rozhodl. Nejvyšší správní soud proto neshledal v tomto jeho postupu žádné pochybení.

V dané věci je dále nutno akcentovat, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č.j. 2 Azs 9/2003-40, www.nssoud.cz, musí být ze stížního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. V dané věci však kasační stížnost obsahuje zcela nekonkrétní odkaz na vadnost rozhodnutí správního orgánu týkající se překážek vycestování, když pouhé přesvědčení stěžovatele o důvodnosti jeho pochybností v žádném případě není stížním bodem. Totéž je nutno říci i o námitce stěžovatele, že krajský soud se nevypořádal se všemi skutečnosti, které byly obsahem spisu či vyšly v řízení najevo. Stěžovatel neuvádí, s kterými skutečnostmi se takto opominul vypořádat či co jimi bylo, resp. mělo být, prokázáno. Nejvyšší správní soud však není oprávněn ani povinen za stěžovatele cokoliv dovozovat, proto se výše zmíněnými námitkami nemohl pro jejich neurčitost vůbec zabývat. Nejvyšší správní soud považuje za nutné podotknout, že právě stěžovatel má v azylovém řízení, a rovněž i v řízení soudním, povinnost tvrdit okolnosti, kvůli kterým podal žádost o azyl a které by následně byly podřaditelné pod některé ustanovení zákona o azylu. Této své povinnosti však stěžovatel v soudním řízení nedostál.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání týkající se věci samé a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o dani z přidané hodnoty). Částka daně vypočtená dle ust. § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu